

se af Forslaget, er Forholdet det, at naar et Brudepar kommer til Præsten og anmoder om kirkeligt Bryllup, og Præsten saa siger nej, saa kan de ikke faa det. Det hedder i Mindretallets § 30, at de skal formaa Præsten dertil, og der er fra Mindretallets Side sagt, at Præsten har Frihed. Han kan altsaa sige nej. Saa maa disse Folk, som altsaa ikke har Frihed, gaa hen til den borgerlige Øvrighed, og saa ordner denne borgerlige Øvrighed Bryllupsceremonierne for dem. Men derefter kan de faa kirkelig Velsignelse, og Præsten kan nu ikke sige nej dertil, saaledes som Mindretallets Forslag § 40 er affattet. Jeg kan i alt Fald ikke tro, Præsten kan sige nej, for der staa, at „Ægtefællerne har Adgang til at faa et ved borgerlig Ægteforening indgaaet Ægteskab velsignet efter Aftale med en Præst i Folkekirken“, og at der skal fastsættes nærmere Regler ved kgl. Anordning.

Der fastslaas altsaa udtrykkelig af Mindretallet, at Parret har Adgang til at faa deres borgerlige Ægteskab kirkelig velsignet. Men saa maa man virkelig indenfor Folkekirken skaffe dem Mulighed for at faa denne Velsignelse. Altsaa, der kan Præsten ikke sige nej. I Virkeligheden bliver der efter Mindretallets Forslag hverken Frihed for Præsten eller for Ægteparret. I første Tilfælde, hvis Præsten kan sige nej, bliver der ikke Frihed for Ægteparret; i andet Tilfælde, hvis Præsten ikke kan sige nej, bliver der ikke Frihed for ham. Det er den gamle Historie, som er gentaget Gang paa Gang under Forhandlingerne i Folketinget, at man ikke kan opnaa fuld Frihed ved at indføre den fakultative Ordning. Jeg tror unægtelig, at det vil blive overmaade indviklet for Folk at forstaa, at naar de første Gang kommer til Præsten, kan han sige nej, men naar de anden Gang kommer, kan han ikke sige nej.

Man faar faktisk ikke mindre end 3 Maader at blive gift paa. Hvor langt bedre var det ikke, at man ved Ægteskabs Indgaaelse adskilte den borgerlige Side fra den kirkelige og sagde: Det, som Staten forlanger, alle Attesterne o. s. v., er noget, der ordnes med den Mand, som er valgt som borgerligt Ombud, og derefter kan man saa gaa til Kirken og Menigheden. Det bliver da en fri Sag for Folk, om de vil gaa derhen, og det bliver en fri Sag for Menigheden og Præsten, om de vil indlade sig med de Folk. Paa den Maade vil man have gennemført en Ordning, som er klar og enkel, som giver Staten, hvad Statens er, og Kirken og Menigheden, hvad Menighedens og Kirkens

er. Det er denne Ordning, jeg anbefaler det høje Tings Medlemmer at stemme for, saaledes som Folketinget har stemt for den Gang paa Gang, naar denne Sag har været til Behandling i de forløbne Aar.

Kirk: Som Tingets Medlemmer maaske har lagt Mærke til, er der ingen af Partiet Venstres Udvalgsmedlemmer, der har sluttet sig til Ændringsforslagene Nr. 2 eller 3. Naar vi ikke har gjort det, er det i det væsentlige ud fra de Betragtninger, der i Gaar blev fremsat af det ærede Medlem fra Stege (Jessen). Man kan selvfølgelig godt have Sympati for den Tanke at søge at forbedre den Retsstilling, som den nuværende Lovgivning giver Børn, der er fødte udenfor Ægteskab; men vi er betænkelige ved de Konsekvenser, som det vil medføre, og i alt Fald tror jeg, at hvis man skulde overveje denne Tanke, maatte man overveje den Tanke i det hele at give alle udenfor Ægteskab fødte Børn Arveret, Ret til Faderens Navn o. s. v. Begrebet „Forlovelse“ er nemlig noget meget vagt. Der har i Udvalget været gjort Forsøg paa at opstille en Definition af Begrebet Forlovelse, men det førte ikke til noget Resultat. Jeg husker fra min Praksis et forlovet Par, hvor Manden tillod Pigen om Aftenen at gaa ud og bedrive Utugt med Mandspersoner, hun traf paa Gaden. De var alligevel forlovede! Det viser, at det ikke er let at definere dette Begreb. Da jeg imidlertid tror, at man ikke vil kunne naa til en Ordning med Hensyn til Forandring af det udenfor Ægteskab fødte Barns Retsstilling i de antydede Retninger, skal jeg ikke opholde mig nærmere ved disse Ændringsforslag.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om vi skal gaa til den tvungne borgerlige Ægteforening eller til den saakaldte valgfri Ordning, er der jo holdt lange Taler her i Tinget, ogsaa nu ved anden Behandling. Det forekommer mig imidlertid, at der ikke er fremført andet end, hvad man i Forvejen havde hørt og læst de Hundreder af Gange. Derfor skal jeg gaa ganske kort hen over, hvad der er sagt, idet jeg maa fastholde, at vi fire Udvalgsmedlemmer fra Venstres Side stærkt vil anbefale det høje Ting at stemme for den saakaldte valgfri Ordning. Naar f. Eks. den ærede Ordfører (Elna Munch) sagde, at gaar man til den saakaldte valgfri Ordning, forsvinder Friheden for Befolkningen, idet der kan blive Tale om en betænkelig Kirketugt, vil jeg dertil sige, at det forbavser mig noget, at